

MISSA A LA GRUTA

Pelegrinatge a Lurdes de les Hospitalitats diocesanes de Vic i Solsona

Acabem d'escoltar el relat de l'anunciació de l'àngel Gabriel a una noia de Natzaret promesa amb Josep, descendent del rei David. L'anunci angèlic a Maria comença amb una salutació que la desconcerta: *Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu*. En el cor de la jove neix el torbament: «Per què em diu que soc omplerta de gràcia i que Déu és amb mi? Per què aquesta salutació? Què vol de mi el Senyor?» Tanmateix, no defuig la invitació a escoltar, sinó que es fa tota ella acolliment a les paraules que li són adreçades, malgrat que no sap què és el que li és demanat. Maria escolta i pregunta. El diàleg fa que la torbació vagi desapareixent i que la noia de Natzaret descobreixi la missió que el Senyor li encomana: ser la mare del Fill de Déu, el Redemptor del poble d'Israel i de tota la humanitat, a qui ha de posar el nom de Jesús. Ella, doncs, passa de la perplexitat a l'escolta i d'aquesta al «sí» que ho canvia tot: *Soc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules*.

Sí, en aquells breus instants es realitzà quelcom que la humanitat mai no hauria pensat ni tan sols somiat: Déu amb nosaltres, l'Emmanuel, el Verb etern de Déu encarnat en el si virginal de Maria, que ve a alliberar-nos de l'esclavatge del pecat i de la mort. Perquè de la benaurada Verge Maria ens ha nascut el Salvador, Jesús, el Senyor, *al nom del qual tothom al cel i a la terra ha de doblegar el genoll, ja que Déu l'ha exalçat, i li ha donat el nom sobre tot altre nom* (cf. Fl 2,10-11).

Si, a Natzaret, Maria, escoltant l'anunci de l'àngel, va acollir-lo amb disponibilitat, també en aquest lloc on som ara, celebrant l'acte central del nostre pelegrinatge, va succeir l'esdeveniment que és a l'arrel de la nostra presència, any rere any, a Lurdes de França. Ací santa Bernadeta es va trobar amb «aqueró» —com ella mateixa ho narrava—. Era Maria, la Mare de Déu que la convidava a escoltar-la, perquè tenia un missatge per donar-li. Ella, com Maria a Natzaret, va anar passant de la perplexitat a l'escolta i, d'aquesta, al diàleg, per a entendre la missió que la Mare del cel li encomanava. Va ser fidel a escoltar i a acomplir l'encàrrec, malgrat les dificultats i les persecucions. La Bernadeta es va fer disponible plenament a la voluntat de la Senyora que li va revelar el seu nom: «Jo soc la Immaculada Concepció.» La seva obediència va donar molt de fruit. Nosaltres som testimonis d'aquest fruit, que, malgrat haver passat cent seixanta-vuit anys, continua fent-se present.

I nosaltres —els qui som ara a la Gruta de Massabielle i els qui amb devoció seguim aquesta celebració des de les vostres llars—, amb quina actitud acollim aquest moment de gràcia? Som amb tot el cor davant el misteri que bateja en la celebració de la missa? El santuari de Lurdes ens duu a trobar-nos amb la Mare de Déu, i ella, amb la seva paraula maternal, ens adreça a Jesús, perquè ella solament té ulls per al seu Fill i, en ell, com a mare, per a tots i cada un de nosaltres. La seva mirada envers nosaltres ens porta sempre a Jesús. En efecte, com el nostre mateix Salvador va dir: *Jo soc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res*

(Jn 15,5). Maria ens convida a ser de tot cor en aquesta celebració, amb aquella presència activa que demana disponibilitat, des de la nostra realitat, tal com som. Déu ens coneix, molt més que nosaltres mateixos. Som aquí potser sense saber què ens espera. Duem la càrrega de les nostres inquietuds i sofriments, les nostres malalties i ferides, els nostres anhels i esperances, les nostres accions de gràcies i peticions intercessores. Hi ha tanta cosa en el nostre cor, que solament la mirada humil i filial a la Mare de Déu alleugereix el pes de la càrrega, perquè sabem que, sols mirant-la, ella ja sap, com a bona mare, el que ens passa i el que realment necessitem.

Maria i la Bernadeta ens ensenyen com cal apropar-nos al misteri de Déu. L'únic camí és la humilitat del qui sap que la persona humana no és res sense Déu. El Senyor solament pot actuar en nosaltres quan li deixem espai en el nostre cor. Ell, gran i totpoderós, necessita la nostra poca cosa de l'escolta de la seva paraula i de l'acolliment en el silenci fet pregària, quan hom experimenta la presència de Déu que *desitja amb gran desig* trobar-se amb nosaltres. Aquell silenci que esponja el cor i fa brollar llàgrimes, com a expressió de la pau, fruit de l'Esperit de la Veritat. Solament el convenciment que *a Déu res no li és impossible*, obre la porta de la fe que fa possible l'acció de Déu en nosaltres, transformant-nos des de dins. És la disponibilitat del qui sap que té una missió a accomplir, per tal que el món sigui cada dia més el Regne de Déu, tenint cura de cada persona, assenyaladament els petits, els pobres, els malalts, els necessitats, en la seva dignitat humana inalienable. Aquella missió que el Senyor té per a tots i cada un de nosaltres, sense cap excepció. Descobrir-la en l'escolta, el silenci i la disponibilitat és la clau per a la nostra pau. El poder de Déu farà possible el que, sense ell, sembla impossible. La Verge Maria i santa Bernadeta en són testimonis.

Germans estimats, no tinguem cap recança d'acollir Jesús. Ell no ha vingut per prendre'ns res, sinó per donar-nos-ho tot. L'Eucaristia és el memorial, la presència real de Crist oferint-se per nosaltres, a fi de ser la nostra salvació. Ell vol que tinguem vida i que en tinguem a desdir. Vol esvair tota tenebra que faci niu en el nostre cor. Demanem-li que allunyi de nosaltres tot el que sigui orgull i sensualitat, crueltat i perversitat, desordre i mort. Maria de Natzaret el va acollir i va començar la salvació del món en el seu Fill Jesucrist. La Bernadeta també ho va fer, i el bé, la bondat, el servei, l'alegria, la guarició del cor i de l'esperit abunden en aquest santuari i en tots els llocs on, els qui duen al cor la Mare de Déu de Lurdes, ho fan present. Que també nosaltres sapiguem dir al Senyor, amb humilitat i disponibilitat: «Soc l'esclava o l'esclau del Senyor: que es compleixin en mi les seves paraules.» Així sia.